

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BAYRAMINIZ
KUTLU OLSUN!

22 HAZİRAN PERŞEMBE
SAYI: 2017/25 No: 512
4 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 4,5 TL.

UYKUSUZ

Alperen Ocakları:
LGBT yürüyüşünü yaptırmayacağız.

**BAK ULAN İNADINA
YAPIYOR ŞEREFSİZLER!..**

**ABİ
SAKIN OL
YAZ
YAĞMURU
...**

Varanasa - Adalet Sorduk Yürüyüşü

Ahkarhan GACIK (30):

Adalet yürüyüşü, yani "Adele" ve "Et" kelime lerinin birleşiminden oluşan, uzun yürüyüş maratonlarına verilen isim dir.. İlk çağlardan başlayarak günümüze ulaşan bir ritüeldir.. Evlilik öncesi genç kızlar bu uzun yürüyüşü yapar ve gırtlıklarını ufatıp öyle izdivas ederlerdi.. Ama yıllar içinde gelen centilmenlik, Feminizm, hamurabi kanunları gibi etmenler yüzünden geçerli lüğünü zamanla yitirmiş ve sonuшта büyük gırtlak marifet ol duğu (Bkz: Kim Kardasyan) bi çağa metezoriyle gişmiş olduk.. Lanet olsun büyük gırtlak be!! Ben kemal'i, Türk erkeğinin görsel potansiyelini arttıracasını, dola yısıyla güzel sanatlar, mühen dişlik gibi dallarda daha üret ken ve güçlü hale getireceğini düşündüğüm bu girişimde des tekliyor ve onu çok beğeniyorum.

Tarul MAMÜLDÜR (24):

Herkes yoluna bakıyo amk..

Kantin SosİSİLİ (29):

Bence İstanbul'a kadar bekleyelim.. İstanbul'u geçip devam ederlerse anla ki sınıra gidiyo çakallar.. Firariyet

Dürdanel HAĞLI (20):

İstanbul'da bulamayaca ğın şey yok abi.. Ana doluda herşey olmuyo.. Bak me sela, Ankara'da adalet kalma mış İstanbul'a gidiyolar.. Ama para da mı kalmadı lan.. Otobüze filan binseniz ya lan.. Sen varasıya mars'ta koloni kuracak insanlık, dünyayı terk edecek... Vardığında wall-e filmindeki robotu bulacan bi tek..

Saray’da dev iftar sofraları...

Adalet yürüyüşü...

Rus tatilciler geri dönüyor.

Kılıçdaroğlu adalet yürüyüşüne devam ediyor.

Askerlik

Yıllar içinde birçok farklı memleketten insan tanıma ve arkadaşlık etme fırsatı buldum ve hepsiyle aramızda kocaman bir fark olduğunu gördüm.Alman, Fransız, İngiliz, İspanyol, Belçikalı yaşitlarımızın aksine bizim tepemizde kocaman bir bulut dolaşıyordu çünkü:Askerlik.

Normal şartlar altında müzik, film, edebiyat gibi şeyleri saymazsak en çok üniversiteyi, kendilerine çizecekleri yolu konuşması gereken gençler bizim ülkemizde nasıl askerden kaçılır, nasıl muaf olunabilir, tecil nasıl uzatılabilir, askerde nasıl rahat edilir gibi konularda saatlerce konuşurdu. Müziğe istidadı olanlar günün birinde Carnegie Hall’da konser vermekten çok askerliklerini orduevinde gitarist olarak yapma hayâli kurar, turizm otelcilik liselerinde okuyanlar askerliklerini garson olarak yapacaklarının garanti olduğunu söyleyerek havalarını atarlardı. Öyle sanıyorum ki Türkiye on sekiz ay garsonluk yapacak olmakla hava atılan nadir ülkelerden biriydi.

Ama bildiğimiz bir şey vardı. Bir şekilde gidiyor ve geliyorduk işte. Hemen her gelen de o kadar da korkacak bir şey olmadığını söylüyordu.Askere gittiğimde gördüm ki, sevsek de sevmesek de, askerlik süresince komutanların aslında en büyük derdi de emirlerindeki askerleri sağ salim geri göndermekti. Hani şu sürekli dalga geçilen “*parmağınızı prize sokmayın, arkadaşınızı çamaşır makinesine atmayın, birbirinizi vurmayın,*” gibi fantastiklerinden, “*terli terli su içmeyin, çıplak ayakla gezmeyin,*” gibi Adilenaşitleşebilenlerine dek akla gelebilecek her tür kaza, hastalık ve belayı önlemeye çalışan **Emniyet ve Kaza Önleme Talimatları** o yüzden sürekli hatırlatılır, yüksek sesle

tekrarlatılırdı. Her binanın, tesisin girişinde o binaya özel ayrı bir emniyet ve kaza önleme talimatnamesi asılı olurdu. Kazalar olmuyor değildi ama kim ne derse desin, olmasın diye de mutfaktan garaja her yerde bu güvenlik önlemlerinin üzerine titrenirdi. Bildiğim bir şey değil ama galiba komutasındaki birlikte kaza yaşanan komutanın terfisi de falan da yalan oluyordu.

Yani **normal şartlar altında** bir askeri birlikte yaşanan kaza, hele hele salgın gibi olaylar en tepeden başlayarak birilerinin canının yanmasına neden oluyordu. Ama **Yeni Türkiye’de** kışlalarda, daha önce askerlerin kendi arkadaşları için hazırladıkları yerine pek bir profesyonel, pek bir özel ve de çok güzel şirketler

tarafından satılan ve hazırlanırken ne yapıp etsek de daha fazla kâr etsek diye uğraşılan yemekler yedirilir ve yüzlerce asker gıda zehirlenmesiyle hastaneye kaldırıldığında, yavuz hırsız şirketin yaptığı ilk iş sorumluluğu üstlenmek yerine daha önce işlediği suçlar, karıştığı şaibelerle ilgili onlarca gazete haberini erişime engellemek olur. **Normal şartlar altında** mahkeme mahkeme sürünmesi gereken ballı ihâle zengini işadamları, **Yeni Türkiye’de** mahkeme mahkeme kendileri hakkında haber yapılmasını engellemek için gezer ve o mahkemeler de ayaklarına kadar gelen şüphelileri sorgulamak yerine şirketin hukuksuz talebini emir telakki ederek meclis tutanaklarının haberlerini bile engellemekte bir beis görmezler.

æ Merhaba.

æ Geçen hafta Moskova'daki turnuvada maçta köprücük kemiğimi kırdım ya ben. Futbol maçında. Hastanede çok acayip bir olay yaşandı. Doktor Azeri. Kırk yıldır o hastanede. Bana önce kırık var dedi, sonra operasyon dedi, sonra iğne yaptı, sardı sonra iki omzu, omuzlardan arkaya doğru çekistirdi, ben de her defasında yandım anam diyorum, çünkü yanıyorum. Bana diyor ki, sen diyor korkiersin. E evet korkirem, ilk kez kırmışım köprücüğü, nasıl korkmirem. Yaban ellerdeyim. Durup durup korkiersin diyor bana. Bir sustum iki sustum, en sonunda patladım. Baba dedim, sana iki çift bir lafım var, şimdi beni iyi dinle. Sana dedim bir Azeri türküsüyle cevap vermek istiyorum, çok da güzel bir türküdür, sözleri de çok anlamlıdır, dinle bir bakayım sen şimdi beni bir dedim. Bak dedim aybalam, ben dedim yeri geliyor tek başıma çıkırem ben dağlara, bala dağlara bala dağlara, yangını volkan görirem, cin görirem can görirem, mezerde hortlak görirem, bin türlü tufan görirem, gullibi yaban görirem korkmirem, korkmirem bala korkmirem. Kimi zaman da şafak vakti düşirem ben çöllere, bala çöllere bala çöllere, bala çöllere'yi bildin mi, hey yavrum hey, kükremiş aslan görirem, henüz yeni kükremiş, kan yiyen sırtlan görirem, kanı içmiyor yiyor, sen düşün, dalgalı umman görirem korkmirem, korkmirem bala korkmirem. Fakat işte neylersin ki, tüm bu korkmazlığım ile, bu arada türkünün orijinalinde “korkmamazlığım” der, yanlışır, doğrusu korkmazlığım olmalıdır, Azericemizi güzel konuşalım, ne diyordum, bu korkmazlığım ile, vallahi bala billahi bala tillahi bala, bak burada büyük yemin içiyorum, harda bir doktor görirem, senin gibi, kalabalık ağızlı, harda bir neşter görirem, harda bir iğne görirem korkirem, korkirem bala korkirem,

şimdi anladın mı beni dedim. Kafam nasıl güzel ama. Sakinleştiricinin etkisiyle coşuyorum. Anladın mı şimdi beni dedim. Anladım anladım dedi, sırtıma dünyanın en konforsuz alçısını sardı. Omuzlarımdan arkaya doğru çektire çektire. Hadi git şimdi dedi, gönderdi beni. Hastane kaldığımız otele çok yakındı, bayağı yürüyerek gidiyorum otele. Kollarım hep açık. Moskova'nın külhanbeyi ben oldum bir anda. İçimde tuhaf bir şekilde bir nara atma isteği var. HİEYYYYTT!...ANAMI KESEN BEN!.. BABAMI KESEN BEN!.. diye. Fakat yine de engel oluyorum kendime çünkü o kadar da şuurumu kaybetmiş değilim aslında. İlaçların etkisi geçmek üzere. Çünkü öyle bir nara atsam, biri de çıkıp iyi halt etmişsin dese ne diyeceğim. Hem anamı kesmişim, hem babamı kesmişim, bir de duyurusunu yapıyorum, bir cinnet anına gelmişim, **doğrıyvermişim** annemle babamı, etlerini kemiklerinden ayırmışım güzelce, bir de hiç pişman olmamış, ne güzel de şeyler yaptım annemle babama diyerek ahalıyla paylaşıyorum. Çok saçma. Canavar ruhlu bir adamım demek ki ben. Toplum için çok büyük bir tehlikeyim. Kesmişsin işte ananı babanı, sus biraz efendi ol. Di mi ama.

æ Dün Tankut Ağabey'le görüştük yine. Sadece teknesi ile gezinti yapacağı günlerde giydiği, beyaz üzerine mavi çapa ve dümen desenli efil gömleğiyle, özel getirttiği makam koltuğu kırması bambu sandalyesi tribünden düşmüştüm, yahu ne çektiirdi bana o kırık, aradık taradık en sonunda Münih'ten bir tabip bulduk, Bayern Münih futbol takımının tabibiymiş, işinin ehli, büyükelçi amcam sağ olsun, hususi otomobili ile hemen beni ona götürdü, üzerime aletler taktılar, hayvancıklara takılmaz, yampiri gezdim kaç ay, söğüt dalı gibidir köprücük kemiği, üzerine kuş konsa kırılır, ağaç dalları da güzel enstrünmandır bu

arada bak, musiki yaparlar rüzgarda, herkes de anlamaz işte onu, insana ayrı bir heyecan lazım” diyerek bir anda işi şiirselliğe vurdu ve akabinde çenesini ileri doğru uzatıp hafif gülümsedi.“Akşama doğru tekneye gel de seni iyi bir paçacıya götüreyim” diyerek de çıktı gitti sonra çay ocağından. Bambusunu da ardında bırakarak. **Omzumda beğenmediği kırığım, tepemde dalların yaprakların müziği, önümde yarılanmış çay.** He mi.

æ Bir arkadaşım anlattı. Şimdinin çok zengin, yüksek sosyeteden bir ailesi yıllar önce köyden İstanbul'a göç hesabı ilk bunlara gelmişler. Hiç paraları yok. Gelmişler sabahtan bunlara. Yenilmiş içilmiş, akşam kıvranmaya başlamışlar göç ailesi olarak.“Hayırdır yav” demiş bizimkiler, hemen de bizimkiler oldu,“size bi haller oldu ama, hayırdır” demişler. Göç ailesi demiş ki,“bizim kakamız geldi”. Bizimkiler demişler ki,“e tuvalet orda, hemen ilk solda, gidin sığın” demişler. Göç ailesi demiş ki,“biz evin içine kesinlikle sıçmayız” demişler.“Kesinlikle” ama.“E napçaz?”“Valla biz dışarda yapçaz.”“Gecenin bi yarısı?”“Bunun gecesi gündüzü yok, biz çıkıyoruz vallahi dışarı” demişler, ailecek giyinip toparlanıp çoluk çocuk torun tombalak sıçmaya çıkmışlar. Mevki de Atalar. O zamanlar bomboş oralar. Güzeelce artık nereyi uygun buldularsa sıçmışlar, bir yarım saat sonra da eve geri dönmüşler. Şimdinin süper zenginleri bunlar. Golf oynuyorlar.

æ O değil de şahane güzel ayaklarım var ha. Bazen düşünüyorum, ulan diyorum bir yerlerde bu ayaklar için aklını çıldıracak fetişler var, resmen boşa gidiyor bu ayaklar diyorum.

æ Hoşça kal.

“sahne 2017” (yaz oyunları)
23 Haziran Cuma / **BKM Mutfak Sahne** / Saat: 21.00 / bilgi: 0212 327 72 00
24 Haziran Cumartesi / **Kadıköy Living Room** / Saat: 21.00 / bilgi: 0216 405 24 04 (**biletler biletix**)

benalpayerdem@gmail.com • twitter.com/benalpayerdem

BU AĞAÇ NE AĞACI?..

SORUYU GÖRÜYO MUSUN?.. SÜREKLİ ÖS-
RENMEK İSTİYDÜ. İLERİ ZEKA LILAR HER GÜN YE-
TERİNCE BİLİSİ ALMAZLARSA BEYİNLERİ ERİR-
MİYİ? BİLGİYE AĞAŞ BUNLAR.

ACIKTIM
BEN!

BAK GÖRÜYO MUSUN,
İLERİ ZEKA LILARIN ACIKMASI
DA Bİ BAŞKA OLMİYOR...

BU NE YER? EKMEK YER Mİ?

İSTE BENİ TELEFONDA SÖLÜ TEST VAR, YILLAR SONRA BU ARALAR YATMADAN FİLAN ÇOK OYNUY- RUM. ESKİDEN 2 TAŞ BIRAKIYORDIM, 1 BİLE BIRAKMIŞ- LIGIM VARDI. ŞİMDİ ANCAK 5 BIRAKABİLİYORUM.

KALAN TAŞ SAYISI: 5... NORMALSINIZ

NORMAL NE LAN? HAY SOKIYIM.. GERZEKALI BILE DAHA KARAKTERELI, NORMAL NE OSLUM?..

GEÇEN GÜN YİNE 5 BIRAKIP KAYIP SINIRLEN- DİM VE MNA KOY- MAYA KARAR VER- DİM O OYUNU... KAC BIRAKTIĞIMI BIRAZDANI SÖYLİYCEM...

MESELA NE
BİLİYİM PRİNCE
İSİM YAZILAN
KOLYELER
VARDI YA
HANI

İNSAN
BUNU
NASIL BULUR
LAN? PILAV
YERKEN "DUR
ŞU PRİNCE İSİM
YAZIP KOLYE YAPAYIM."
DEMEZSİN YAA DER
MİSİN?, BU NASIL Bİ
MANYAKLIK MNA
KOYUM...

MANYAKLIK DEDİSİME BAKMAYIN, O
 DÖNEM BEN ORTAKULUDAYKEN SÜPER
 TUTMUŞTU, HERKESE ALMAK ZORUNDA
 KALDI. BENDE FİL DİŞİ GİBİLİSİNDEN YARDI.

KEŞKE
 Bİ TANE DE
 PUZ TUPLU.
 DEN OLSAYDI
 OFF..

BENDE DE
 KEŞKE RÜDEKİ.
 SİNDEN OLSA... O
 ZAMAN HAYAT DA-
 HA GÜZEL OLUR-
 DU ÇÜNKÜ
 EVET...

BU KAMERALI CEP TELEFONLARI İLK PIYASAYA ÇIKTIĞI ZAMANLAR BENİM DE Bİ TANE ZENGİN OLMA PROJEM VARDI. SEVDİĞİN İNSANI DÜŞÜNEREK SEVİYOR-SEVİYOR ŞEKLİNDE PAPATYA FALİ BAKARSAŖ YA, ONUN TEKNOLOJİK VERSİYONLU. HEM DOĞAYA DA SAYGILI FILAN...

BEGENDİĞİN KIZIN FOTOĞRAFINI ÇEKİYOSUN, TELEFON FO-TOGRAFI İÇİNDEKİ PROGRAMA YÜKLİYÖ VE YAPRAKLAR ANİMASYON ŞEKLİNDE KOPLUYO. AMA Bİ DAKKA O ZAMAN YAPRAK SAYISININ HER DEFASINDA DEĞİŞMESİ LAZIM.

SEVİYOR SEVİYOR SEVİYOR SEVİYOR!

BENİMİKİ SEVİYÖ ÇIKTI LAN OHSLE..

ORDS... PUL..

HADI LAN BU NUNLA MI ZENGİN OLUCAKSIN?

HERADE OLUM.

Eski bir işimi koyuyorum özür dilerim.

Zor bir rüya görüyorum. Ben normalde kolay rüyalar görürüm, bilinçaltım çok zorlamaz kendini, yorulmayı sevmez. Bazen doğup büyüdüğüm kasabanın pazarını görüyorum. Rüya olduğumu anlayana kadar pazarı geziyorum, domateslere bakıyorum, eşofman takımlarının fiyatlarına bakıyorum. Rüya olduğumu anlayınca sinirleniyorum. Rüya büyülü dünyalara açılan bir kapı değil miydi? Bilmediğimiz, görmediğimiz, var olmayan diyarlara gidip liseyi benimle aynı okulda okuyan ama iki dönem altımızda olduğu için hatırlamadığım insanlarla tanışmak varken neden kasabanın pazarında tezgah arkasında eşofman altı deniyorum? Böyle zamanlarda rüyada değişik bir şeyler olsun diye ben çabalarım. Belki eski okulumun olduğu binaya gidersem değişik bir şeyler olur? Kasaba sıcaklığında yürüye yürüye eski okulumun oraya gidiyorum, yol gerçek hayatta ne kadar sürecektse o kadar sürüyor. Bari ona bir şey yapsaydınız. Eski okulun adı değişmiş, yüksek okul olmuş. Peki burası yüksek okul olduysa, eski yüksek okul binasını ne yaptılar? Sıcak, susuzluk ve okul bahçesinin çıplak güneş altında kavrulmuş çakıl taşları

içinden yükselen gevremiş sigara izmaritlerinin kokusu midemi emekli bir güreşçinin nasırlı elleri gibi kavrayıp sıkıştırıyor. Belki okulda koridorlara su sebili yerleştirmişlerdir, sonuçta artık burası üniversite gibi bir şey. Bayılacaksam da bina içinde bayılayım, temizlik görevlileri vücudumu bulur, verem savaş binasına taşırlar. Okulun içine sebil yapmamışlar, koridorlardaki türk devletleri posterlerini indirmemişler, neredeyse hiçbir şeyi değiştirmemişler. Koca binada kimse yok mu diye düşünürken eskiden öğretmenler odası olan, şimdi kapısına yapıştırılmış yazıcı çıktısı bir a4 kağıt marifetiyle öğrenci işlerine dönüştürülmüş odadan üzerinde kahverengi takım elbisesi olduğu halde bir memur çıkıyor, memnuniyetsiz bir şekilde “kime baktınız?” diyor. Kırgınlığı, bu alınganlığı bana mı? Dışarıda susuzluk vardı, ölüm vardı, bir de çok izmarit kokuyordu, içeri kaçtım. Bir bardak soğuk su ararken tavırla karşılaştım. “Ben ortaokulu bu binada okudum da, buralardayken bir girip bakmak istedim” dedim. Duygusal şeylerden hoşlanmadığını belli eder bir tavırla üstten bakıp “iki sene evvel yüksek okula çevirdiler burayı” dedi. Peki burası yüksek okul olduysa, eski yüksek okul

binasını ne yaptılar? Rüyanın ilginç bir rüya olmasını sağlayabilecek tek ayrıntı bu kaldı. “Orayı da ek hizmet binası yaptılar, bizim öğrenci işlerini falan da oraya taşıyacaklar galiba ama bekliyoruz bakalım” dedi. “O binada da ilkokulu okumuştum, ilkokuldu orası” dedim, “he” dedi. Her şey yüksek okul olmuş kasabada, ki iyi bir şeydir belki. Ya da değildir bilmiyorum. S. keyim kasabasını da, yüksek okulunu da diye sıkıntıdan bağırarak uyandım. Gündüz hiçbir şey olmadı, akşam hiçbir şey olmadı, rüyada hiçbir şey olmadı. Nasıl hayat bu? Başıma gelen en iyi şey öğlen yemeğiymiş bugün, nasıl hayat bu? Diye üzülüyüm günler çoktur.

Genelde böyle rüyalar görüyorum, ama bu gece zor bir rüyanın içindeydim. Tam hatırlamıyorum rüyayı, çünkü insan eliyle çıkartıldım rüyadan. Sevdiğim ve güvendiğim arkadaşlarım vardı, binalar patlıyordu, bir noktada birileri bizi uçakla alıyordu. Nereye gidiyoruz diye sordum, “su altında gizli bir üs var, sizi oraya götürüyoruz” dediler. Benim bugüne kadar gördüğüm en heyecanlı rüya, sevdiğim bir sanatçının konserine gitmiştim. Şimdi aniden su altı üslerine

uçakla götürülüyorum. Teşekkürler Allah’ım. Su altı üssünün duvarları camdansa dışarıyı izleriz, balıklara bakarız diye düşünürken kapının ziline uyandım. BALIKLARA

BAKACAKTIM. Kapının zili ısrarla çalıyor. SU ALTI ÜSSÜNE GÖTÜRÜLECEKTİM. Kapı çalıyor. Altıma pantolon giyip kapıyı açmaya gittim. Kapıda normal rüyalarımda gördüğüm memura benzeyen bir adam var. Nasıl oluyorsa benden daha memnuniyetsiz gözüküyor. Saate bakmayı o an akıl ettim, sabahın yedi buçuğuydu. “Beyaz araba senin mi?” diye sordu, beyaz araba annemin, annem arabayı kullanmadığı için bende duruyor, ben de kullanmıyorum, durduğu yerde arıza çıkartıyor, radyatör suyunu akıtıyor. İsteksiz bir araba. “Yola asfalt dökeceğiz, arabayı oradan çekmen lazım” diyor. BİNALAR PATLIYORDU. Arabanın anahtarı bende değil, aniden çekilmesi gerekir de ben evde olmazsam diye kapıcıya verdim. “Çok acil çekmen lazım, kamyon bekliyor”

dedi. Sen benim bir numaralı düşmanımsın şu anda. Yıllarca anketlerde, iş başvurularında, resmi belgelerde “baş düşmanınız” kısmına Ertuğrul Özkök yazmıştım ama şu an bu bilgi geçersiz kılındı. Yeni baş düşmanım sensin. “Dur bakalım kapıcıyı arayayım, buralardadır herhalde” dedim, “çok acil ara, söyle hemen gelsin çekin arabayı” dedi. Anlıyorum. Kapıcı Ali abiye aradım, “migrostayım, siparişleri alıyorum, niye önceden haber vermemişler, akşamdan çekerdik arabaları, söyle beş dakika beklesinler” dedi. Ali abiye buram buram üzeri tüten taze asfalt yüklü kamyonun yanında adamla birlikte bekledik. Adam o süre zarfında benimle kavga etmeye çalıştı ama ben adamla küs olduğum için kavga etmedim. Onun yerine sıcak asfalt derin koklayarak kendimi bayıltmaya çalıştım. Olmuyor, ya da çok uzun süre koklamak lazım, bilmiyorum. Ali abi migrostan dönünce benim yerime o kavga etti adamla. “Boşver Ali abi, anahtarı ver de çekeyim arabayı” dedim, “ben de geliyorum” deyip yolcu koltuğuna oturdu. Nereye gidiyoruz, benim neden haberim yok? “Hazır çıkarttık arabayı sanayiye gidelim radyatörünü yaptıralım, benim tanıdık var sanayide” dedi. İşte bu iyi haber. Su altı üssüne götüreceklerdi ama şimdi sanayiye götürecekler. Yol boyunca Ali abiye rüyamı anlattım, Ali abi de bana belediyenin asfalt işini taşeron firmaya verdiğini, taşeron firmanın gönderdiği adamların çoğunun da yavşak ve terbiyesiz olduğunu anlattı.

"Senin bu sevdadan kurtulmağın yok
Var belkim velakin ben ölünce
Benim bu sevdadan vazgeçmeğim yok
Var belkim ola ki ben ölünce."
- Zeki Ömer Defne, Aşk İle'den

● Herkes CHP'den soyut anlamda
bir "adım" beklerken, o adım "somut
adımlarla" geldi. Çok şükür, nihayet!
Ankara'da pasifçe durmaktansa, Anadolu
yollarında yürümek, devinim içeren bir
dönüşümün başlangıcı...

● İlhan Selçuk ağbimizi vefatının yıldönümünde sevgiyle, özlemle
anıyorum. 14 Mart 2008 tarihli yazısında Erdoğan'ı "Devlet benim!"
diyen Fransa Kralı 14.Lui'ye benzetmişti... Bir başka yazısında şöyle
diyor Selçuk: "Evet beş parmak bir olmaz. Ne var ki kol beden
uzantısıdır, parmak elin uzantısıdır. Yürekten kaynaklanan kan, her
parmağın ucuna dek tüm bedene hakçasına yayılmaz mı? Hangi
parmağın beslenmesi hangi parmaktan eksik? Sen toplumun kişilerine
küçük yaştan beslenme ve eğitim eşitliği yaratırsan, hangi elin hangi
elden üstün, hangi parmağın hangi parmaktan uzun olacağı hakçasına
belirmez mi? Özgürlük ve eşitlik uygarlık yarışının kulvarlarıdır;
insanlar orada yarışmalıdır birbirlerini geçmek için." Bu da geçecek
ya hu! Türkiye, tarihe gerici başkanların değil, ilerici aydınların yurdu
olarak yazılacak...

● Türkçeden bihaber olup Türkiye'de yaşayan bir amerikan
vatandaşını anlattı arkadaşım. Pensilvanlıymış adam. Haberlerde,
demeçlerde habire "Pensilvanya" lafının geçmesine hiçbir anlam
veremeyip korkuya kapılmış. Sonra anlatmışlar ona olan biteni...
Başka ülkede bir Kütahyalısın ve durmadan "Kütahya" diyorlar,
sadece onu anlıyorsun. Yapar bi kafa...

● Türkçeye ait, çevrilemez güzelliklerden biri: Gözün aydın...

● Rahmetli babamın bir arkadaşı vardı. Yıllar önce, memleketten haber

gelmiş, "Annen öldü" diye. Hemen yola çıkmış. "Dağlara baktım
ağladım, yollara baktım ağladım" diye anlattıydı. Memlekete
varmış. Annesi karşılamış, "Kalbim durunca beni öldü
sanmışlar, yaşıyorum oğul" diyerek...

● 15 Haziran, Uluslararası Kayınvalideler Günü'ymüş,
saatli maarif takviminden öğrendim. 1988'den bu
yana böyleymiş bu. İşgüzarlığın dibi yokmuş demek ki
şu hayatta...

● Karı-koca evdeler. Bi yerlerden bi sesler
yükseliyor. Sonra konuşmalar coşuyor,
bağırmalara dönüşüyor. Komşuda kavga çıktı
sanıyorlar. Sesler giderek yükseliyor. N'aapsak
derlerken, bir bakıyorlar ki, o sesler mutfakta
kaynayan çaydanlıktan geliyormuş sadece, bunlar
vehme kapılmışlar...

● Al, bir tane daha: 31 Mayıs, Kabin Memurları
Günü. Bunu da Aziz Nesin takviminden öğrenmiş
bulunuyorum. Hakikaten, boş vakti olan bir grup
olduğu kesin...

● Mustafa Kemal zamanı, Ankara. Bir
tavukçunun şöhreti giderek artmaktadır.
Dükkanına çoğalarak gelen müşteriler, fısıltı
gazetesiyle tavukçuyu tüm şehre yaymaktadır.
Giderek yetkili zevat da müşteri olur. Biri,
tavukçuya "Sen bu tavukları Çankaya Köşkü'ne
de satsana" diye akıl verir. Tavukçu, köşkü arar ve
Atatürk'le görüşmek istediğini söyler. Gazi Paşa'nın
emri vardır, gelen her telefon bağlanacaktır.
Tavukçuyu Atatürk'e bağlarlar. "Tavukçuyum ben,
size de tavuk yapmak, satmak isterim" falan deyince,
mesaisinden olan Atatürk, çok sinirlenip bağırır. Ata'yı
sinirlendirdi diye zavallı tavukçuyu hapse atarlar. Durduk
yerde. (Hasan İzzettin Dinamo'nun anılarından)

● 27 aylık kızım Lale Leyla'yla beraber 15 yıl sonra tekrar bebek kanallarına
maruz kalmanın şaşkınlığını yaşıyorum. Saat başı haber dışında Türk Filmi veya
spor kanalı müptelası olan ben, şimdi genellikle "Baby TV" takibindeyim Öyle ki,
göre göre Maymun Oliver dayı oğlum, Billy ve Bam Bam has yoldaşlarım haline
geldiler billa!

● Memo Tembelçizergiller geldi geçenlerde Gündoğan'a, bizi ziyarete. Çay,
muhabbet, gayet güzel giderken, hadi denize girelim denildi. En fazla üç
dakikam var zaten denizde. O süre içinde de rüzgar sen bebek arabasını devir
iskeleden, oyuncaklarla beraber gözlüğüm de denize düş. İskeleye çıktım,
gözlük düştü denince şaka sandım önce, eyvah doğruymuş. Kallavi bir sinir
geldi üstüme. Neyse ki Memo'nun eşi Selda dalışlardan birinde bulup çıkardı
gözlüğümü... Memo sonradan anlattı, dalyomuş, çıktığında benim küfrümü
duyuyomuş, tekrar dal, tekrar çık, küfür devam... Normalde küfretmem,
şimdi gözlüğüm kaybolsun, gene küfredirim...

● Futbol tarihimize adını yazdırmış bir teknik direktörün, orta sahada topu
oyalayan oyuncusu Raci'ye kenardan bağıışı: "Raciiii, oğlum
topum sübabını mı arıyorsun lan, Raci topu mu
s.keceksin!?!?"

● Yakaköy'den Gündoğan'a gitmek için arabaya
bindik Şirin Soysal'la. Ben ehliyetsizin tekiyim,
direksiyonda o var. Navigasyonu ayarladı. Ve
ayarların ayarlanmaz şu ses geldi cihazdan: "EN
HIZLI ROTADASINIZ!" Adeta 'Yürü be koçum'
dercesine. "Piiii, ben böyle bir gaz verme
görmedim" dedi Şirin. (Şirin Soysal'dan 'Yalnız
Kız' şarkısını dinleme zamanları. "Kelimelelerden hayali
/ Biraz ışık olsa ya dedi...")

● "Ekru" diye renk varmış. Yusuf Has Hacib'in Kutadgu Bilig'inde "Doğudan
güneş başını yukarı kaldırdı; / Dünyanın her tarafı kuğu rengine büründü" diye
geçiyor. İşte o kuğu renginin adı ekru imiş...

● Hatice Erişir anlattı, çocukluğunda babasının Toros arabası varmış. Bazan
kontrol için polisler durduruyorlarmış arabayı. Hatice, polislerin canları
sıkıldığından dolayı konuşacak insan bulmak için bu durdurmaları yaptıklarını
zannediymiş. Ah keşke dünya öyle olaydı. Çocukluk hakkaten bambaşka bir
gezegen... (Aynı Hatice, 'dünya' yerine 'dünya'yı daha uygun buluyor.)

● "Bakalorya" adlı balığa bir Galata esnafının "Bakkal y.rağı" demesi...

● 31 Ocak 1969 tarihli Milliyet gazetesindeki haberde, böbrek nakli yapılan
Yusuf Özer'in "Böbreğini aldığım Recep Ilgaz akıl hastası çıktı, davacıyım"
demesi...

● Şu Mad dergisinin sembol çocuğu, Sergen Yalçın'ın ufaklığı değildirdir de nedir,
söyleyin artık bana bunu!

UYKUSUZ
4'LÜ SET
DEV POSTER
HEDİYELİ

TÜM
TÜRKİYE'DE

www.uykusuzdukkkan.com.tr

ÖZER AYDOĞAN

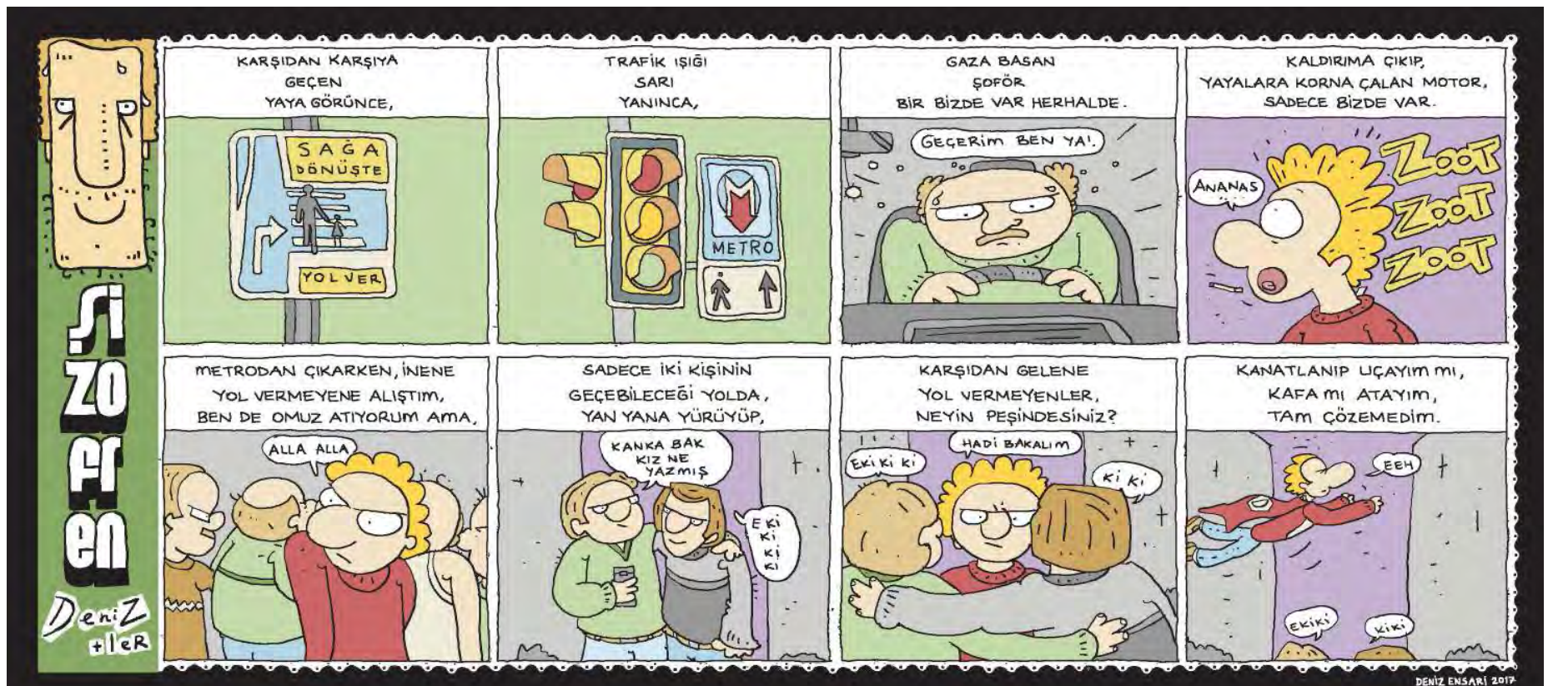

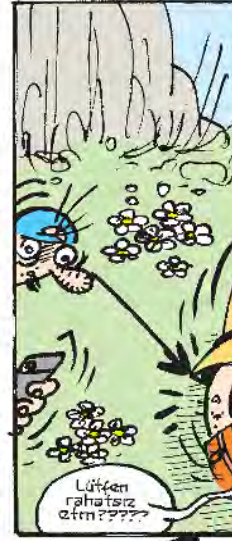
YİĞİT ÖZGÜR

yigit@comic.com

DENİZ ENSARİ 2017

Tarihe geçmek, geçmemek

Tarih insanın kendini ifade etmek için bulduğu yaratıcı örneklerle dolu. Şu ya da bu şekilde kendimizi ifade edebilmek,

dünyaya düşüncelerimizi aktarabilmek için en olmayacak şartlarda en olmayacak işler yapmışız. Hayır, düşünüyorum da her hafta satır satır yazan, kare kare çizen Uykusuz ekibi olarak komple ilk çağlara ışınlarsak, valla o soğukta kıçımız donarken gidip de ne yapıp edip mağara duvarına inek çizmeye çalışacak çok az insan var aramızda. Yani tamam şu hâlimizle biz de ava katıldırık desem de hiçbiriniz ciddiye almazsınız biliyorum ama en azından dener, olmadı bitki kökü, meyve falan toplardık ama zannetmiyorum ki mağaranın dibinde o gün yaşadıklarımızı tırnaklarımız kanaya kanaya duvara nakşedelim. Hani konuşma, diller falan varsa tamam biz yine geyiğimizi yaparız ama kimse de bize geyik yapıyoruz diye avdan pay vermeyeceğine göre besbelli ki elma armut artık ne bulursak toplamaya kasacağız. Bu açıdan düşünecek olursanız o mağara duvarına av resmi çizen kardeşimizdeki kendisini ifade etme isteği bugün benim diyen ressamda, yazarda yok; kavramsal sanatçıda zaten yok.

Tabi şimdi kendimizi ifade etmek çok kolay, hiç çaba harcamadan da ifade etmenin binlerce yolu var. E bu sefer de aklımızdan geçeni hatta bırakın aklımızdan geçmesini, aklımızdan geçmek üzere beliren bir fikir öncesi kıvılcımı, herhangi bir akıl süzgecinden geçirip fikre bile dönüşmeden saçıyoruz. Tarihin en ekspresyonist dönemini yaşıyoruz, Kandinski'ler Kokoşko'lar hiç heveslenmesin; ne varsa olduğu gibi dışa vura vura bir hâl olduğumuz bir dönemdeyiz.

Mesela açıyorum dizi izleme sitesini, Mystery Science Theater izleyeyim diye, hemen alta yorumlar. İlk yoruma bakıyorum DeliKan52 kardeşimiz "Beğenmedim." yazmış. "Şu yüzden beğenmedim," dememiş, "Şurasını beğenmedim," dememiş. Kaniyla, canıyla DeliKan52 olarak beğenmemiş. Bunun insanlığın işine yaramasının ön koşulu DeliKan52'nin daha önceden film analizleriyle, eleştirileriyle, şusıyla busuyla Atilla Dorsay gibi bir figür hâline gelmesi ki "Hmm DeliKan52 beğenmediyse süper bir filmidir, pleyle gelsin," diyebilelim. Ama yok. DeliKan52'nin profiline tıklıyorum, tezcanlı gibi neredeyse her filme, diziyi ilk yorumu o yapmış, muhtemelen sadece hiç yorum yapılmamış dizilere filmlere yorum yapmak gibi bir takıntısı var arkadaşın. Daha fenası bütün yorumlar "Beğenmedim, izlemeyin," ve "Beğendim izleyebilirsiniz." şeklinde. Peki kim bu DeliKan52?

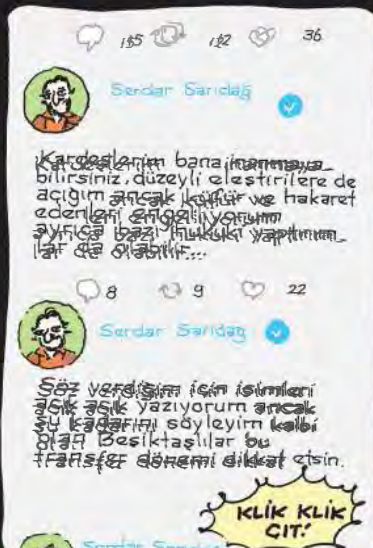
Ben takıntılı adamım, kolay kolay peşini bırakmam bu işlerin, gidip Google'da aratıyorum; bir tek bu film izleme sitesindeki yorumları çıkıyor. Durur muyum? Durmam. Yıllar sonra ilk defa Yahoo'ya soruyorum o zaten hiç tanımiyor. Yılmıyorum, eskiler bilir, Hotbot'a bakıyorum yine tıs ki zaten o bing olmuş; Altavista'ya bakayım diyorum o da Yahoo olmuş. Başka kayıt yok.

Düşüncelere dalıyorum inceden. Dünyadaki bütün sunucuların veba gibi yayılan amansız bir virüsün pençesine düşerek tısladığını, internetin karanlık çağa girdiğini ardından bir atom savaşı yaşandığını (nükleer savaş tabii de atom savaşı demesi daha zevkli) ve yüzlerce yıl sonra internet arkeologlarının, bulabildikleri veri parçalarıyla bizim bugün sahip olduğumuz interneti anlamaya çalıştıklarını hayâl ediyorum. "Profesör! Profesör! 2000'li yıllardan bir veri buldum!" diye heyecanla hocasının odasına giren bir asistan geliyor gözümün önüne. Laboratuvarında dikkatle o veriyi inceliyorlar. Evet o. Ellerindeki veri DeliKan52'nin 2016 yılının aralık ayında yazdığı "Beğenmedim." yorumu ve yorumun yayımlandığı sayfanın bazı fragmanları.

Data restorasyoncuları dikkatle verileri birleştirip bir anlam çıkarmaya çalışıyor ve sonunda bunun bir dizi izleme sitesi olduğu ortaya çıkıyor ondan sonrası da akıl yürütme zaten. Helsinki Üniversitesi İnternet Arkeolojisi bölümünün o yıl yayınlanan araştırmada şu cümle geçiyor:

"Karanlık çağ ve atom savaşları öncesi insanlar filmleri dizileri internet üzerinden izliyor ve neyi izleyip izlemeyeceklerine DeliKan52 gibi kanaat önderlerinin beğenilerine göre karar veriyorlardı. DeliKan52'ye göre mutlaka izlenmesi gereken filmleri izliyor asla izlenmemesi gereken filmleri izlemiyorlardı. DeliKan52'nin bir tür çeşnicibaşı gibi izleyicileri uyarma maksatlı bir görev yaptığı anlaşılmaktadır."

Ve biz sessiz, ve biz çaresiz, ağzımızı açıp "Ulan DeliKan52'yi kim takar, hiç de bile, biz Rotten Tomatoes puanına bakıp ona göre izliyorduk!" diyemiyoruz çünkü ölüyüz ve bizden atom savaşı sonrası yeniden kurulacak gelecek nesillerin medeniyetine kalan tek ses, tek nefes DeliKan52. Bunları düşünürken gözüm kütüphanedeki Herodot cildine takılıyor. "Ulan," diyorum, "Sakin sen de DeliKan52 gibi olmayasın?"

“kendimi
durduracak
değilim”

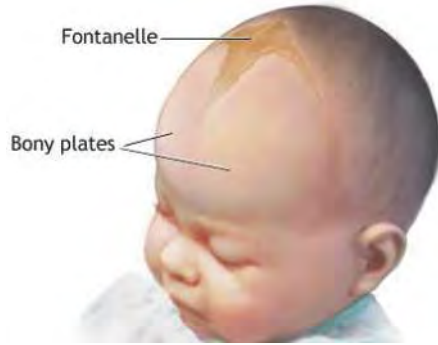
Fırat Budacı

BEBEK DİLİ VE EDEBİYATI

Bir bebek “Naber?” diye sevilmez. Toplum içinde yadırganmak istemiyorsanız bebeklere sevecen davranın. Kimsenin yavrusunu sevmek zorunda değilsiniz, ama bebeklere soğuk davranmak ortamı da soğutmak demektir. Ortamları soğutmayın. Bebek sevmeyi beceremiyor; severmiş gibi yaparken odunsu duruyorsanız sizlere bazı önerilerim var.

*Yenidoğan ayrı sevillecek bebek ayrıdır. Öncelikle bu ayrımı bilin. Sevgi gösterisi adına bir yenidoğanı kucağınıza almaya yeltenmeyin. Anne, bakteri cangılı ellerinizle mincıklayın diye doğurmadı o çocuğu. Hastane odasındaki şeffaf plastik yatağında yatan bu bebeğin kafasını dahi okşamayın. Orada, kafasının üzerinde, insanın okşarken “bu ne lan!” diye yoklamak isteyeceği bir bingildak var. Elbet bu yumuşak bölgeyi test edecek kadar ayı değilsiniz, ama mesele aylık değil zaten; mesele, yavrusunu dışardan gelen ellere vermek istemeyen kaygılı (ve bir o kadar haklı) anne. Lohusa dönemindeki bir anne elinizdeki bakterilerden bile çekinirken, bebeğinin beyninde dolaşan parmaklardan hoşlanmayacaktır. Dokunmayın yenidoğana. Yaklaşık iki metre mesafeden yattığı yere doğru eğilerek (bu hareket size steril bir hava verecek), “Şuna bak! Çok tatlı bu ya!” benzeri şeyler söylemekle yetinin. Çok canınız çekiyorsa, anneye mi yoksa babaya mı benzediğiyle ilgili bir yorum yapabilirsiniz. Ya da en iyisi bebeğin suratının üst yarısını anneye, alt yarısını “aynı” babaya benzeterek politik bir düzlemde kalın. Bebek benzetmede dayıyla, halayla, teyzeyle akraba açılımı yapmayın. “Dudaklar ‘aynı’ baba, gözler ‘tıpkı’ anne, kulaklar teyze, çene sanki dede, fakat kulaklar ne biçim?” diye saçılmanın alemi yok. Bu tür dağınık tespitler

bebeğin bir boka benzemediği anlamına gelebilir. Üstelik kimin kimi ne kadar sevdiğini bilemezsiniz. Hiçbir anne, bebeğinin pek de hoşlanmadığı bir akrabadan dudak, kulak almasını istemez. Sevecenlik adına ortamı germeyin. Yakın ilgi için altı ay kadar bekleyin.

* Altı kişi, altı aylık bir bebeğe bakıyorsunuz. Bütün muhabbet ortada duran bebeğin davranışları üzerine geliyor. Ortamdan geri kalmamak adına siz de mutlaka bir şeyler söyleyin. Mesela, kendisine uzatılan bir şeyi eline aldığı anda, “Şuna bak, nası da tutuyo şapşık... Afferin sana!” gibi cümlelerle onu övün. O şeyi ağzına soktuğundaysa aniden düzelen bir Türkçeyle yerin: “Hayır! O ağza sokulmaz!” Bebekleri düzgün bir Türkçeyle uyarmak son yıllarda yaşanan önemli gelişmelerden biri. Eskiden bebeklerin ağzına eşya girmesi durumunda, “E-ee, kaka, kaka, pis...” gibi art arda yinelenen ve bebek dünyası için şiddetli sayılabilecek kelimeler kullanılırdı, ama şimdi durum biraz farklı. Bebekleri severken bozuk, uyarırken düzgün Türkçe kullanıyoruz, bunu unutmayın.

* Bebeği yemeyi deneyin. Bebeğe sık sık onu yiyeceğini söyleyin. Bu eylem biçimi, bazen anne ve babaya haber vererek (yerim ben bunu), bazen de kararı direkt bebeğe bildirerek (yerim ben seni) gerçekleştirilir. Nasıl yiyeceğiniz size kalmış, iki yöntem de geçerli. Bebeği bir bütün halinde yiyebileceğiniz gibi, ara sıra da sadece bazı bölümlerini yemeyi tercih ederek çeşitli hoşluklar yaratabilirsiniz: “Yerim ben senin o parmaklarını”, “Yerim ben senin o burnunu” vb. Hatta bebeği değil de gerçekleştirdiği eylemleri yemek de geçerli bir yöntem: “Yerim ben senin o bakışlarını”, “Yerim ben senin o gülüşünü” vesaire... Fakat size tavsiyem, eğer anne baba yakın arkadaşınız değilse ya da daha önemlisi ortamda tanımadığınız başka bebek severler varsa mahrem bölgelerden uzak durmanız. Çünkü, “Yerim ben senin o g.tünü”, “Yerim ben senin o pıtığını” benzeri gereksiz çıkışlar, bebek evlerinde bol bol bulunan bazı yaşlı büyüklerimiz tarafından hoş karşılanmayabilir. Büyük ihtimal sorun büyümmez, ama yine de, 2011 yılında “Sabahın Sedası” programına konuk olan İzzet Yıldızhan’ın hamilelik koçu Ayşe Öner gözetiminde oyuncak bir bebeğin altını değiştirirken, “G.tünü yerim ben onun!” diyerek yarattığı nahoş havayı unutmayın.

* Bir salondasınız ve tam ortada, kendisi için özel hazırlanmış alanda bir bebek oturuyor. Halıda bir bebek varken ortamdaki yetişkinlerin hepsi istisnasız ona odaklanır. Siz de odaklanın, başka bir konu açmaya çalışmayın, zira hemen kapanır. Peki işler yolunda giderken, emeklemeye yeni başlamış bu bebek o kadar insan arasında bir anda size yönelirse ne yapacaksınız? Seçilmiş kişi olmak, hele de çocuk sevgisini gösteremeyen bir insansanız oldukça zordur. Ortamdaki diğer yetişkinler bir bebeğe (dünyanın en masum, en savunmasız, en sevimli canlısına) nasıl davranacağınıza izlemek isteyeceklerdir. Bu durum

sizi yakından tanıyanların kafasında, “Bakalım şimdi ne yapacak?” gibi sinsî düşüncelere bile yol açabilir. Telaş etmeyin. Bebek, size ulaşınca kadar özel bir sevecenlik gösterisinden sorumlu değilsiniz. Emekleyen bebekler, kafaları henüz çok çalışmadığından hedef şaşırabilir, bebek yiyenlerden biri onu bir şahin gibi kapıp götürebilir, televizyonda aniden başlayan bir cıngıl sizi kurtabilir ya da yarı yolda devrildiği için annesi tarafından diskalifiye edilebilir. Bekleyin. Fakat size ulaşıp ayağınızdan yukarı tırmanışa geçtiyse de kucağınıza almaktan çekinmeyin.

* Bebek artık kucağınızda fakat ne yapacağınızı bilmiyorsunuz. Harekete geçmelisiniz, kucaktaki bebek beklemez. İlgî-alaka konusunda ilk başta düşük yoğunluklu bir performans sergilerseniz, sonraki davranışlarınızda ani değişiklikler yapamaz ve yapay bir sevecenliğe mahkûm olursunuz. O yüzden dikkatli olun. Karışık işlere girmeyin. İlginçlik adına yaratıcı şeyler denemeye kalkmayın. Belki kullandığınız kelimeler bir anlam içerir ama tonlamanızdaki mekaniklik anlamın samimiyetini dağıtır. Bebek yiyicileri kendinize güldürtmeyin. Derhal

klasiklere geçin. Bebeği dizinizde hafif hafif hoplatarak “dıgdık dıgdık” at sürmek, bazı duyu organlarına parmağınızla dokunarak “hanımış?” oynamak, göbek nahiyesine hava vererek burplamak yapabileceğiniz bazı geçerli hareketler. Ama benim size asıl önerim Ce-eee. Elinizle yüzünüzü “yokum” anlamında kapatıp ardından “varım” anlamında açarak oynayacağınız Ce-eee oyunu, “var-yok-var-yok” kısır döngüsünde ilerlese de güldürme garantilidir. Gülen bebek başarı demektir. Bu kadim oyunla bebeğe “nerde

bu” kaygısını ve “burdaymış” sevincini defalarca art arda yaşatarak dengsiz bir kişiliğin temellerini atıyor olabilirsiniz, ama önemli değil. Önemli olan güldürmeniz, gerisini ilerde ailesi düşünsün. İlerleyen yıllarda, “Kotum nerde ya?” diye bağırıp, “Taam burdaymış!” diye kendi kendini cevaplayan o ergen boru sesi sizin sorunuz değil.

* Kucağınızda bebek ağlamaya mı başladı? Telaşlanmayın ama dikkatli olun. Sırf ay gibi yuvarlak bir suratı var diye bebeklerinin ülkenin bir numarası olduğunu düşünen bir babaanne sizi gözetliyor olabilir. Ağlayan bebekle oturmaya devam ederseniz genelde birisi gelip bebeği alır. Bu iyi bir şey, kurtulmuş olursunuz. Ama bebeğe ilgi göstermek konusunda bir numara olmak istiyorsanız derhal ayağa kalkmalısınız. Bacaklarınız üzerinde hafif hafif yaylanarak teskin etmeyi, olmuyorsa minik ev içi gezintilerine çıkmayı deneyin. Hâlâ olmuyor mu? Ağlama kesilmiyor mu? Ağlama devam ederken poposunu karşılayan kolunuza bir sıcaklık mı yayılıyor? Ardından kesif bir koku mu ulaşıyor burnunuza? Bravo! Gösterdiğiniz sevecenlik ve yakın ilgiyle iyice yumuşatmışsınız bebeği, patır patır sıçırtmışsınız kuzuyu. Sakın ani bir feveranla, “Kakasını yapmış bul!” deyip bebeği annesine uzatarak ayılaşmayın. İlgiye devam. Önce, bebek konusunda tecrübeli bir insan gibi poposunu koklayın, durumdan emin olunca, bebeği koltukaltlarından tutarak kendinize çevirin ve şunu deneyin: “Kakanı mı yaptın sen? Aman da aman... Kakasını yaparmış bu...” Anne kısa sürede gelip alacaktır. Geçmiş olsun.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayını hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayını ortamında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 22 HAZİRAN 2017 | Sayı: 512

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncıdır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin Kaligrafi: Şevki Sayışman
Muhasebe: Münire Tahirler Halkla İlişkiler: Songül Yıldız Ofis Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22
Abonelik: Yurtiçi: 190 TL Amerika: 120\$ Avrupa: 80€ Uzakdoğu: 120\$
IBAN Numaraları: TL: TR35 0006 7010 0000 0081 2178 59 USD: TR74 0006 7010 0000 0081 3459 73 EUR: TR42 0006 7010 0000 0081 3459 67

UYKUSUZ

Cengiz Holding Akkuyu Nükleer Santrali'ne ortak oldu.

